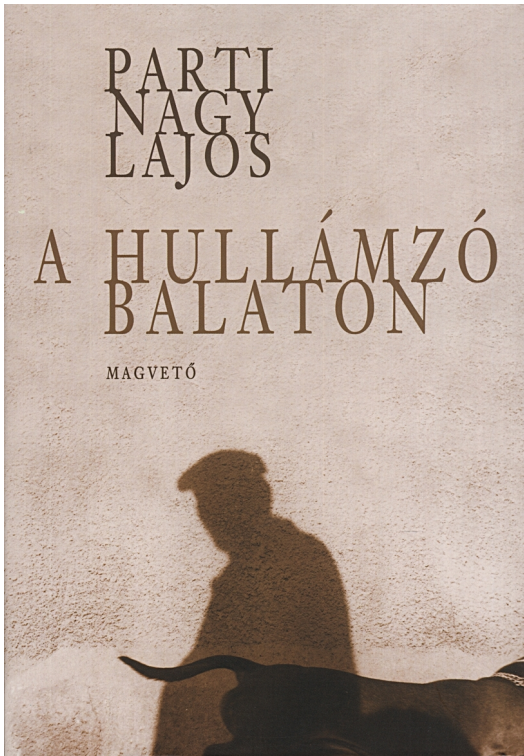

PARTI
NAGY
LAJOS

A HULLÁMZÓ
BALATON

MAGVETŐ

Parti Nagy Lajos: A hullámzó balaton

Parti Nagy Lajos
A hullámzó balaton
- waldtrockenkammeri átiratok -
(Részlet)

(Részlet)

Magvető

© Parti Nagy Lajos, 1994, 1999, 2005
A hullámzó Balaton
Magvető Könyvkiadó és Kereskedelmi KFT.
ISBN 978-963-14-2786-8

Készítette: eKönyv Magyarország Kft.

A hullámzó Balaton

(Honnan jön a képesség? Kifózdén volt kézilány az anyukám. Egy kiló zsír stopperral. A vágóhídi serdülők. Inota. Kitolni a halált. Úttörő-olimpia. Ötödik táblán. Elkezdtem vízhajózni. A Honvédnál. Egytál-versenyek. Lóveronai. Szájjár Katowicében. Hát, mondom, abbahagyom. Sportszerelem, nőszülés. A Lajoska. Pacalozás az Öregfúknál. Felajánlások. Magyarország Felszabadulása. Egy mázsza vörös kaviár. Szvigadurin elvtárs. Piros fejfák. A szocsi út. Elváltunk. Levél New Yorkból, a két Hunger. Lebontok és építkezem. Balaton-bajnokság. A sztaniol is beépül. A Gizikéből lesz valami.)

Megvolt nekik mára minden, úgyhogy még lenulláznak és egy-két szóból eldöglenek. Csusszan a talpuk a betonon, összebújnak, együtt süllyed és emelkedik a mohos horpaszuk, dolgozik bennük a zsír, a hormon, a velő, a kicsike, buta akarat. Ránézésre egyformák, aztán az egyikből macskajancsi lesz, a másikkól olimpikon. Hiszen ki tudja, hogy van ez a képességgel? Elnézdegelem őket, azután meg elgondolkodom a magamén, de csak nem tudom. Jön a mélyből. Talán úgy van, hogy a képesség az a mélyből jön, és sokáig jobban nő mint a test, nagyobbra és nagyobbra, úgy mondják, „adomány”.

Nem azt mondom, nő a test is, hogy is ne? Gyarapszik a szövetállomány, folytonosan tágul a bőr, nincs érkezése ráncosodni, legföljebb márványosodik. Meglátszik a szakadatlan munka, kamatozik magától. Mostanában sokat gondolok erre, a bőrre és mindenre, van időm, rá-rápihenek kedvem szerint, bámulok ki az ablakon, figyelem az enyéim mocorkodását. Már csak annyit teljesítek, amennyi jólesik, fölírom magamnak a füzetembe, meg se igen mutatom senkinek, igaz, nincs is nagyon, aki érdeklődne.

A Balaton, az valamilyen formában végigkíséri az életemet, pucéran is, meg a pici, fodros göngyölegjében is, ülök a penzumom előtt, de legtöbbször már nem is törődök az idővel, csak hallgatom, hogyan ropog a nád a fogam alatt, zizeg a tükre, egyik a másik után, majdnem mint a végtelenség. Egy-egy napos reggelen még a könnyem is kiesik a gondolatára. Öregszem, nem kizárt. Talán meg kéne nézni egyszer, pár éve megígérte a kedvezményes tréler a Szövetség, aztán elmaradt, húzta a száját a sok joggingmajom, hogy rendelet van, Európa-bajnokságtól fölfele jár csak az ilyesmi. Le vagytok ejtve, gondoltam, hülye bodysok.

Énnekem ez a dolog megvolt egészen kisgyerekkorom óta, pedig hát egyszerű család, semmi körülmény vagy ránevelés. Illetve az, hogy kifőzédn volt kézilány az anyukám, így egész korántól tudtam gyakorolni üres tésztával, kenyérral. Meg persze a potyadékszírral. Bejártam hozzája gyakran, legyen, aki vigyáz rám. És aztán hajrá. Nem nagyon szerette szegény, azt hitte, hormonos vagyok. Ez akkor jött divatba, hogy hormonos. Jössz le onnét, te csacsi, majd tisztára elhízol, és megesznek a macskák, emlékszem, ezt mondta mindig. Nagy, nehézüzemi konyha, ugye, volt macska bőven, már csak a patkány miatt is. Nem szerette, de egyszer megmutatott a szakácsnak. Na nézze, ez lenne a Kálmánka. Elsőbe megy szeptemberben, és már egy kiló zsírt meg tud enni.

Az az ember csak nevetett, nemá, pont ez a kis pörcc, még majd meg fog itt nekünk halni, Pirike, aztán mégis kimérte a vicc kedvéért, rákenyete egy fődőre. Hogy hát akkor mutasd, gyerek! S hogy megpróbálom-e stopperral? Nagyon szívesen. Anyám állt egyik lábáról a másikra, nevetgélt, röstellte. Egy perc huszonkilencet csináltam abból a tapadós, fujtós bolti zsírból. Nézte az a szakács a stoppert, nézte az üres fődőt, túráztatta a nagy buldog arcát, krákogott. De adott egy üveg almuskát ajándékba, meg két forintot fagyira. Nagy szó, addig én csak ötvenfilléreset ettem. Azt mondta, jöhetnek máskor is gyakorolni a maradékra, ő megengedi

személyesen, és hogy rágjak sok gumit, radírt, bármit, fejlődjön az állkapcsom. Meg hogy nem-e akarok lejárni edzésre.

Hát hogy a fenébe ne! Így aztán lejártam kétszer egy héten a Vágóhídba. Nem is volt az igazából edzés, egyetlen hosszú terem, vándlingokban az anyag, csinálta mindenki a feje után. Másodikos voltam, de már bevett a serdülőbe. Egy ilyen krumádli kis senkit a nagy kamaszok közé. Ugye, a súlyom megvolt, de semmi több. Csak az akarat, a törekvés. Ezek akkoriban fejhúsba versenyeztek, vérsajtba, ipari szalonnába, mikor hogy, kimondottan zsírba sose. Az ilyen szíjasabb dolognál persze, hogy a rágás a főhangsúly, nem csoda, hogy a bisztrózásban a kicsike állkapcsommal lemaradtam. De a mennyiségiben volt pár jó helyezésem.

Az édességet eleinte nem kultiváltam, azt olyan lányoknak való iskolázásnak tartottuk, bundás kis prolik, ugye. Az iskolában csak azt látták, gyarapszok, erősödök, de máskülönben nem érdeklődtek. Közepes tanuló voltam, kettes, hármas, számolásból viszont ötös. Egy őszön elvöltünk ilyen tanulmányi sétán vagy min az Édesárugyárba. Mondta az a gyári férfi, hogy annyit ehetünk, amennyi belénk fér, de a zsebbe meg a táskába semmit.

Tényleg? Tényleg, mondja. Éppen az Inota csokoládé előtt ácsorogtunk, vagyis hát a masszájánál, se formázva, se darabolva. És még melegen. Gondoltam, megpróbálom. Volt egy Ibolya nevű leány, annak akartam imponálni, hogy hát én is tudok valamit, nem csak a szolmizálás van a világon, meg a kötélremászás.

Ad egy kanalat, meg szódát? Adok, azt mondja. Karórám az persze nem volt, csak úgy magamba számoltam, gondolomformán. Az első dekádra csinálhattam olyan két kiló húszat. Három nyolcvannál kértem időt, szabályosan, meghajlás, kisterpesz, bal kéz fölemelve, jobb a gyomorszájon. Nulláztam egyet, ott helyben a meleg kalander mögött, akkoriban még nem voltak ezek a szerek, se spray, se semmi, hát csak úgy ujjal, zsebkendőcsücsökkel. „Kiscsibe”, gondoltam magamban, erre aztán ment is dosz-

tig. Az a gyári ember egészen fehér volt, ott ökredezett velem, azt mondta, elég lesz, ő nem hív mentőt. Akkor kapott el először az a mámor.

Egy remegős érzés, hogy nagyobb az úrtartalmad, mint amekkora vagy, hogy egyre tágulsz belülről, egyre csak növekszel, ismeretlen, mély kamrák nyílnak, és kitolod a halált. Egy ilyen suttyó gyerek, aztán mégis hogy ráérez! Akartam fogadni vele kétszáz rumosmeggybe, az nagy ritkaság volt, mind exportba ment, karácsonykor se láttunk olyant, de megmondta, hogy slussz, menni kell. A hazudós kurva anyád, azt mondtam neki. Nem mert megütni, hiába értem a hasáig, ment és hívta a rendészt.

Na, az akkor egy-két szóból elrendezte a dolgot, aztán félrehívott, megkínált mogyorókrémmel, kérdezte, járok-e valahova rendszeresen. Hát, a Kinizsi-Húsosokhoz. Hogy hagyjam ott azokat a macskajancsikat, azok csak híznak, semmi technika, ő leigazol, minden edzés után villamospénz, verseny után kis uzsonna, szalámis zsömle, üdítő, ők se nagy egyesület. Akkor aztán le is igazolt az Édesipar. Ott már rendes foglalkozás volt, elmélet, iskolázás, perisztaltika, minden. El is kezdtem komolyan fejlődni. Pár év alatt Balaton szeletben Úttörő-olimpiát nyertem.

Másodéves ipari tanuló voltam, és már kezdő ember a felnőttéknél, igaz, ötödik táblás, de kezdő. Csak azután bejött a reform, ebben is elkezdődtek a korszerűsítések, megszüntették az egytál-versenyeket, hogy az a múlté, amatőrök csak menüben indulhattak. Ez meg nekem sehogy se smakkolt, tisztára egy más világ, ugye, mindig többféle koncentrálni, mint az öttusában, magyarul mondva, más lelki berendezkedés kell hozzá. Nem beszélve, hogy ennek hagyománya se igen volt nálunk, a bolgárok meg a szovjetek vittek mindent.

Főleg a leves volt problémás, pont az első fogás. A felnőttbe már eléggé magas volt az alapszint, tíz köbdec, leginkább abalé vagy zselés kocsonya melegen. Nekem meg marhául kötött volt a vesém, ugye, nem bírta a nagy áteresztést, és ez persze, hogy hátrány volt. Megmondta az

orvos, sose leszek nagymenő. De melyik tizennyolcéves hiszi ezt el? Ezek az enyéim elhinnék, ha mondom, hogy tizből egy? Nem érdekelt, összeszorítottam a fogamat, elkezdtem vízajtózni. Tiltották, naná, de én csak erőltettem, csak csináltam. Akkor meg a szívem nem bírta.

Mondjuk, lipidben nem voltam éppen rossz, hivatalosan így hívták a húst, a második fogásnemet, császárhúsból tudtam 4,70-et is. Desszertben meg kifejezetten szekciós voltam, nápolyiban. Úgynevezett mártott ostyában, vagy pisszingerben. Ez ment egyedül négyzetméterre, kettő-kilencvennyolc volt az egyéni csúcsom, csak viszonyításképpen, az Igor Voksztogonov 3,21-gyel lett Európa-bajnok Szófiában hatvankilencben.

Amikor visszacsinálták a reformokat és megint lehetett gyorsaságizni, hát elkezdtem újra azt, hátha több a keresnivalóm. Úgy is hívtak be katonának, hogy leigazolt a Honvéd. De csak a baj jött ebből is, meg a sérülés, nagyon problémás volt az állizomzatom, meg volt baj a nyelvvel is. Persze, keresztmetszettel nálunk akkor még nem operáltak, csak Halléban meg Leningrádban.

Kecskeméten, a Baráti Hadseregek Spartakiádján majdnem meghaltam. Szovjet kérésre lóveronai volt a kötelezőben, attól meg piszkosul féltünk, ugye, tudtuk mi az. Na, meg is akadt egy vatta a nyelvben. Egy olyan géz, vagy mi. Rögtön csere, gégemetszés, ki kellett hagynom majdnem fél évet, Honvéd Kórház, miegymás, nagy tortúra. De akkor még hittem magamban, bármit is mondtak az orvosok. Jobban lettem, elkezdtem a második héten infúzióval gyakorolni, ami nagyon tilos volt, de hát feküdtem, mit csináljak? Kitudódott, jött az őrnagy, ordított. Hát meg akar maga halni? Nem én, intek a fejemmel, de muszáj gyakorolnom. Na, akkor ezt aztán külön miniszteri parancsra megengedték. De így is nagyon legyöngültem, legfőképpen idegileg.

Nem sokra rá volt egy minősített asztmás szájjáram Katowicében, az betett. Megijedtem, és akkor valahogy megcsúszott bennem minden. Nem írtak le kifejezetten, de hát megérzi azt az ember, hogy mire is tartják. Hogy van-e bi-

zalom. Politikailag se álltak mellém, belépek a pártba, gondoltam, de fanyalogtak, én meg nem erőltettem. Voltam néhányszor B-válogatott, volt egy fióknyi érmem, oklevelem, de semmi több. Hát, mondom, abbahagyom. Kitanult műszerész voltam, gondoltam, megélek. Leadtam a szerelést, nem sírtak utánam, én se. Annyit se mondtak, hogy virágcsokor, vagy legalább egy karóra.

Pár hónapra rá megnősültem, amolyan sportszerelem volt, az asszony a Konzervnál volt első osztályú, úgy hozták föl Nagyatádról, jókötésű vidéki lány. A mozgalomba se feködt rosszul, így még a havannai VIT-re is kijutott, na, ott tartottak egy ilyen kis bemutatót, külön katonai röpcsi vitte utánuk az anyagot, hát ő ott első lett Babfőzelék kolbásszalból. A Népszabadság is megírta, úgy tapsolt nekik a Fidel Castro, majd leesett az emelvényről.

Csak hát a Gizi meg alacsony volt a termetére, ónála folyton úrtartalom-bajok voltak, meg később már én se nagyon akartam, hogy annyit eljárjon, azért az élsport nagy kötöttség, ilyen edzőtábor, olyan eszkimókúra, a háztartás meg szalad, se főz, se mos, se családi élet. De az az igazság, hogy annyira ő se kapacitálta már, a műtétől félt, a folytonos tágitózást meg nem bírta, teljesen kicsinálta neki a gipszpumpa a nyelőjét. Úgyhogy az első, vagyis hát az egyetlen gyerek után abbahagyta.

A Lajoska egy nyolcvannal született, koraszülötten. Vitaminhiány, így mondták, hát tényleg az lehetett, de a Zöldért csak másodosztályú volt, vagyis még a terhes nők se szívesen igazoltak át, pedig volt erre egy belső rendelet. Érthető, ha nem, alig fizettek kalóriapénzt, családos asszonyoknál ez azért számított. Inkább azt mondták, amíg lehetett, hogy ciszta. Vagy mióma.

Elég az hozzá, hogy lassan mind a ketten kikoptunk, még az asszony révén kaptunk egy lakást, berendeztük és élünk, mint más. Az Észak-Pesti Vendéglátónál voltam demonstrátor. Lejártam néha a Kinizsi-Húsosba, de csak úgy, ahogyan az ilyenféle öregfiúk összejönnek, bírósági zsűri nélkül, magunkban. Velőztünk, pacaloztunk, mikor mit, lé-

nyeg az, hogy elvöltünk, lenulláztunk, marháskodás a zuhany alatt és jól van. Beültünk valahova kajálni utána. Ilyen úgynevezett sörmeccsek voltak.

A Gizi még eléggé agilis volt, főleg ő forszírozta, hogy hát mozgolódjunk valamit. Bejárt a Nőtanácsba, meg ilyen helyekre, tartott beszámolót az úttörőknek, gálázott munkásórlakodalmakon, és rádumált engemet is. De kellett is valami tényleg, úgyhogy elkezdtünk felajánlásokat tenni az asszonnyal, hogy például Pártkongresszus, Novemberhét, meg a Magyarország felszabadulása, ilyesmiket.

Egyszer még a Biszku elvtárs is megtekintett minket, hozta a tévé is, ugye, harmincadik évforduló volt, és szóltak az asszonynak a kerületnél, hogy mégis, nem-e illene valamivel előrukkolni. Valami széppel. Akkor aztán vállalati segítséggel, meg a Pártbizottság is megnyomta, szóval kapunk egy mázsa vörös kaviárt. Feketét azt nem lehetett, de ennek is nagyon örültünk.

Jól emlékszek, április harmadika volt, pont az előeste napja, szép napos idő, ballonkabátos. Földszítve a szakasits krepp-papírral, de a teljes színházterem, KISZ-esek, munkásórség, ésatöbbi. Az volt a megállapodás, hogy kenyér, minden nélkül, félt is az asszony, te, ezt nem fogjuk bírni, emlékezzél a Fibinger Ilire, aztán ott maradunk a szégyenbe. Ne féljél, cica, mondom neki, négy ürüléssel ennek mennie kell. Mondjuk ezt először nem nagyon akarta a kerület, de aztán egyeztettek főnről, és belementek olyanformán, hogy lenullázni hátra megyünk, azalatt szavalt, és úgy folytatjuk. Szóval, három szünet, bikarbóna tettség szerint, viszont csak a tiszta idő számít. Lebeszéltük apróra, ne legyen félreértés.

Na, belépünk, nagy taps fogad, a bemondó közli, hogy ilyen és ilyen Kálmán és felesége van a körünkben, s hogy mi ezt és ezt a fölajánlást tettük. A színpad egyik felén a díszelnökség, Biszku elvtárs, szovjet tábornok, veteránok, jobbról pedig a fölajánlás. Lemegy a két himnusz, beszalad-

nak az úttörők a celofános szegfűvel, mi is kapunk persze, kidobáljuk a közönség közé, ahogyan meg lett beszélve, és szaladunk a pingpongasztalhoz.

Átbújunk a piros kötélén, leülünk. Meg van döntve ügyesen az asztal, hogy rendesen lehessen látni, és a közepén a nagy 30-as. Kora reggel raktuk föl, két dekoratőr, meg egy szakács, mutatott is szépen. Negyvenöt kilogramm vörös kaviár, ötvenet muszáj voltunk elgyakorolni, a többi meg elment az orvosnak, a döntnököknek. Még az asszony azt is kitalálta, hogy tegyünk bele ötkilónként ilyen vízszintes pántlikát, vagyis egy ilyen skálát szalonnából, az eléggé dekoratív, kicsikét tartja is az anyagot, meg jobban látjuk menetközben, hogy hányadán állunk. Pontban tizenegy nulla-nullakor kezdtünk, a tábornok után, kürtszóra. Mert úgy jött ki jól a szünetekkel, műsorral ebédig.

Megmondták, hogy amikor időt kérünk, az asszony lobogtassa meg a zsebkendőjét, vagyis hát intsen vele valahogy, akkor mehetünk hátra, közben lemennek a Piros fejfák, az énekkar, szóval a műsor. A második szünetben voltunk huszonhat kilón. Na, ülünk kinn, csináljuk a hasi légzést, én ipari munkásnak voltam öltöztetve, a Gizi meg szép matyó népviseletbe, parasztnak. Egyszer csak odasúgja az asszony, hogy ő nem tudja, de neki piszkosul rossz a gyomra. Hát milyen legyen hányás után, mondom ott neki. Épp túl voltunk a perisztaltikán. De hogy pont úgy izzad, mint a Fibinger Ili az Országházban. Ne csacsiskodj, mondom, az más volt, őnála szegénynél leblokádt a libamáj. Hát, nem tudja, de valami nem jó. Jól van, cica, akkor majd te gyere a nulla aljáról, úgy néztem, az viszkózusabb, talán lazább valamennyire. Legföljebb sűrűbben bikarbónázzál. Mert azt szabad volt a nyílt színen is, büffenteni. Jóak vagyunk, meg kell lenni a negyvenöt percnek.

De az utolsó szünetben csak megint émelygett, sírt, sápadt volt, mint az ingem. Ahogy kiment az orvos, átölelem, ugyan, hát pont *te* sírsz? A Konzervos? Na, erre kicsit fölragyog a szeme, de csak kókad le szegény, hiába fújok be neki. Hát akkor nincs mese, az egészség csak előrébb

van, tudod mi a szabály, megyek, szólok az orvosnak. Jaj, hogy azt nem lehet, elmondja a döntnököknek, leállítják az egészset, és ugrik a szocsi út. Mert az lett föltételesen beígérve, röpülővel. Nahát akkor meg szedd össze magad, ezt a nyolc kilót már guggolva is megcsináljuk.

Fogom a derekát, úgy megyünk be, átkarolva, de hát az a vége, az csak egy maszatolás volt, két kilót, ha teljesített, szegény, a szalonnát meg már csak túrta le a blúzba. Úgy-hogy 49,34-et csináltunk, pedig nagyon akartuk tartani a negyvenöt percet az évforduló miatt, plusz a hősök tiszteletére. De így is jó volt. Meghajolunk ottan, kezek a szíven, van nagy taps, brávózás, úgy volt a megállapodás, hogy a végén még körbeszaladunk a színpadon, de aztán csak lépegettünk, az asszony miatt.

Be se érünk az öltözőbe, jön a művosztályvezető-helyettesnő, kezet szorít, arcon csókol kétszer mindegyikönket, egész vörös, úgy meg van hatódva. Invitál, maradjunk a díszebédre, a Szvigadurin elvtárs személyesen akar gratulálni. Nézek az asszonyra, nagyon lóg a feje, de hát int a szemével, persze, nem vonhatjuk ki magunkat. Lenullázunk, rendbe hozzuk a lélegzetet, mondom az orvosnak, adjon be neki egy injekciót. Nem használ. Még pont odaülünk a díszasztalhoz. Igyál egy kis konyakot, Gizi, súgom a fülébe, beleiszik, de csak rosszabb. Épp kihozták a másodikat, mikor elájul. De úgy, rá a rántott szeletre, el se bírom kapni. Ifikorom óta ilyen nem volt, mondja, és borul előre, mint a zsák.

Jött a mentő, akkor már kint voltunk a portán, hogy ne legyen feltűnés. Mit evett, kérdezi az orvos, egy ilyen kövér, szíves asszony, hát biztosan túlette magát. Pont annyit, mint én, doktor úr. Na de mégis, mit? Mondom, kaviárt. Hát, hogy az biztos romlott volt. Nem vitatkoztam. Meg se mondtam, mi volt a felajánlásunk. Elég az hozzá, akkor majdnem meghalt az asszony.

Két évre rá elváltunk, összeállt egy ismerős sütőipari edzővel, és kidisszidáltak New Yorkba. Ilyen mindenféle varietékben lépnek föl, meg állítólag lokálokban, azt hallot-

tam, van egy eléggé sikeres számuk, a Gizi dagasztja a tésztát, ilyen kis cuflákokat formáz, aztán dobja az embernek a szájába, de öt méterről, hatról is. Az meg eszi ott, nyersen. A két Hunger, ez a nevük. De ez valahogy gusztustalan, így viccelni pont a kenyérral. Egyszer írt, hogy bocsássak meg neki, ő sem haragszik rám, de egy élete van, azt szerelmesen szeretné letölteni. Nekik jól megy, sokat fürdenek a tengerben, milliószor csókoltatja a Lajoskát, szeretné majd kivitetni tanulni. Nem is feleltem semmit.

Így aztán lassan minden elmaradt, nem is bánom, elég vagyok magamnak, bezárkózom ide, lebontok és építkezem. És hallgatom az enyéim szívedobbanását, a kis főtörködésüket. Azt is meghallom, ahogy a szövetállományuk gyarapszik, mindent. Mondogatja a fiam, hogy megcsináltatja rendesen a bejáratot, elég volna a konyharészt kicsit kibontani, elférne a kétszárnyú ajtó. De akkor is, negyedik emelet lift nélkül, minek?

Meg főleg az, hogy nem kívánczom. Befelé élek, hullámszik bennem a végtelen. És már csak magammal versenyzek, vagy hogy nevezzem, nem is verseny ez. Bemutató. Megmondom, ahogy van, békesség van bennem, lassú várakozás. És még mindig tágul a bőröm, abban hiba nincs. Ha meg majd szakad, ha egyszer is észreveszem, hogy szakad, akkor lemosdok, kitakarítom magam, és kizárom ennek a Gizikének az ajtót.

Az öreg rendész, az az edző az Édesipartól, az amikor jön az anyaggal, egy hétre megfőz, elviszi a szerelést mosatni, hozza a tisztát. Néha segít perisztaltikázni, főleg amióta göngyöleggel együtt próbálom. Senki nem hiszi el nekem, hogy a sztaniol is beépül. Kitaláltam ezt a Balaton-bajnokságot, ezt a Hableány-kupát, különféle neveket adok magamnak, Siófoki Gordon, Buffaló Joe, Ratata, az olasz, ilyesmiket, és minden vasárnap délután összemérjük a tudásomat.

Végeredményben mindegy, de megvan a pontos könyvelésem, négyszáz darabot tudok per óra pucéron, így meg, hogy nem veszem le az ezüstpapírlukat, ötszázhetvenet. All-

nak a kicsikék sorban, mint a dominó, rájuk irányítom az állólámpát, Badacsonyból lehet ilyen a kilátás napos időben, vagy inkább Tihanyból, nekem az már mindegy, de az öreg Jenő úgy mondja, hogy Tihany. S hogy porzik a fény a vízen, mint varietékban a flitter. Csak meglököm az elsőt, és hullámzik az egész.

És etetem a macskáimat. Van egy, a Gizella, az százhét kiló, ötvenhárom magas, cirmos. Abból lesz valami. Az megeszi a tíz kiló margarint, ezt az olcsóbbat. Napi két órán át külön rágatok vele, van ilyen csehszlovák gumitégla, főleg azt. De a Balaton szeletre csak fúj, csak karmolja a levegőt. Nem is tudom, néha elgondolkodom, lesz-e még, aki ezeket az új kis hülyéket elviszi tanulmányi sétára az Édesárugyárba.

A Lajoska az rájuk se bír nézni, pedig az már kitanult vadász, bérkilövő a Honvédnál. Összeszorítja a fogát, szót se szól, szellőztet, hoz vadbelsőséget, csipkebogyót. Nem nagyon szeretem, ha jön. Félünk tőle. De hát így van ez, a Gizella meg engem nem szeret. Muszáj voltam rácsot csináltatni közénk. Harap. Én meg nem akarom a húsrá kapni, ráér pár év múlva, ifikorában. Hiszen én is a zsirádékkal kezdtem, anno. Ne sietess, Gizike, mondom neki, előbb meg kell érni szorgosan, te erre, én arra, de hát hiába. Nagy csacsi a kicsike.